

Prolog

Po dlouhém letu jsme dosedli ve Washingtonu. Díky časovému posunu mezi Egyptem a Spojenými státy svítilo ještě během přistání slunce. Moje děti, které poslední třetinu cesty prospaly, se protahovaly a zvědavě přitom vykukovaly z okénka. „Jsme na místě!“ oznámila jsem jim. „Tohle je náš nový domov.“

„Hodně letadel,“ žasl můj tříletý syn. Nemohl se dočkat, až vyběhne z letadla na ranvej. Vylovila jsem zavazadla z přihrádky nad hlavou a tlačila před sebou syna a jeho sestru-dvojče směrem k východu. Na schůdkách z letadla nám do očí svítilo odpolední slunce.

Jedna arabská cestující nám pomohla ukořistit vozík na zavazadla. Pak už jsme se postavili do fronty k bezpečnostní kontrole, děti jsem pevně držela za ruku. Nemohla jsem uvěřit, že stojíme na americké půdě. Když jsme se pak dostali na dohled imigračních úředníků, cítila jsem, že děti začaly být neklidné a dál se jim nechtělo. Vytřeštěnýma očima zíraly na muže a ženy v uniformách a na jejich psy, kteří očichávali zavazadla a snažili se najít drogy. „Zbijou nás!“ zašeptal můj syn vyděšeně. Najednou se mi obě děti

vytrhly a rozběhly se na opačnou stranu. Rychle jsem vyrazila za nimi. Zavazadla jsem nechala na místě a snažila se dohnat své dva uprchlíky, kteří se ztratili v davu čekajících lidí. Ohraničovací pásky jsem ignorovala a vyvolala tím pořádný rozruch. Členové letištní ochranky ihned zpozorněli. „Můžete se laskavě zařadit do fronty?“ vyjel na mě jeden z nich.

V tu chvíli jsem zahlédla své děti schované pod stolem. Pospíchala jsem za nimi. Třásly se strachy, protože zahlédly člena ochranky, který mě sledoval a zezadu se ke mně blížil. „Zatknou tě! Uteč, mami!“ varovala mě dcera.

„Co se to tu děje?“ zeptal se muž v uniformě nahlas.

„Moje děti se vás bojí,“ snažila jsem se mu vysvětlit.

„To vidím, ale proč?“ Ačkoli měl metr devadesát a pouzdro s pistolí, zjevně mu nešlo do hlavy, proč by z něj někdo mohl mít strach.

V tu chvíli k nám přistoupila Arabka, která nám předtím pomohla se zavazadly. Požádala uniformovaného muže, aby mluvil tišeji. Měla u sebe pár bonbonů a nabídla je mým dětem, které se pořád ustrašeně krčily pod stolem.

Postupně se uklidnily. „Jste chytré děti,“ pochválila jsem je, když se po chvíli nechaly přesvědčit, chytly se mě za ruku a pomalu se mnou prošly pasovou kontrolou. „Ale už se nemáte čeho bát. Teď jsme v Americe, jsme v bezpečí.“

Moc dobře jsem jejich úzkostné reakci rozuměla. Prošli jsme si peklem, všichni tři. A podařilo se nám z něj uprchnout.